

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Seu vacant

La imatge de la càtedra de Sant Pere buida ens il·lustra sobre el moment que viu l'Església catòlica: seu vacant. El papa Benet XVI va renunciar al seu ministeri dijous passat i ara es troba reposant a Castel Gandolfo, la residència estival dels pontífexs, en espera dels esdeveniments. El període entre la mort o renúncia d'un papa i l'elecció del seu successor, quan la Santa Seu es troba vacant, s'anomena *interregnum*. Aquesta paraula llatina significa «entre el regne (d'un papa i un altre)». Es tracta d'un temps governat per la llei papal, que no permet cap canvi en el govern de l'Església, ni en el patrimoni espiritual o material de Sant Pere, excepció feta de l'elecció

del successor. En seu vacant, el govern de l'Església queda en mans del col·legi de cardenals, però només per a assumptes ordinaris, deixant els actes de potestat o jurisdicció propis del pontífex per al pròxim papa. Durant la seu vacant, i en espera del conclave —que podria començar diumenge vinent— els cardenals es reuneixen en congregacions generals. En aquestes se sol tractar el tema del funeral del papa (que ara no és el cas), el sojorn dels cardenals a Roma, els dos predicadors que parlaran als cardenals sobre els problemes de l'Església, el pressupost fins a l'elecció i quan comença el conclave. Visquem en esperit de pregària tots aquests esdeveniments.

Diumenge III de Quaresma | Cicle C

Lectura del llibre de l'Èxode (3,1-8a,10,13-15)

En aquells dies, Moisès pasturava el ramat del seu sogre Jetró, sacerdot madianita. Tot guiant el seu ramat desert enllà, arriba a l'Horeb, la muntanya de Déu. L'àngel del Senyor se li aparegué en una flama enmig de la Bardissa. Va mirar, i s'adonà que la Bardissa cremava però no es consumia. Moisès es va dir: «Deixa'm anar a veure aquesta visió extraordinària: què ho fa que no es cremi la Bardissa.» El Senyor veié que s'acostava per mirar. Llavors Déu el cridà de la Bardissa estant: «Moisès, Moisès!» Ell respongué: «Aquí em teniu.» Déu li digué: «No t'acostis aquí. Descalça't, que el lloc on ets és terra sagrada.» I afegí: «Jo sóc el Déu del teu pare, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob.» Moisès es cobrí la cara, perquè no gosava mirar Déu [...].

Salm responsorial (Salm 102)

El Senyor és compassiu i benigne.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (10,1-6,10-12)

Els nostres pares estaven tots emparats per aquest núvol, tots passaren el Mar Roig i tots, en el núvol i en el mar, van rebre com un baptisme que els unia a Moisès. Tots es van alimentar amb el mateix menjar espiritual, tots van beure la mateixa beguda spiritu-

al, ja que bevien d'una roca espiritual que els acompanyava i aquesta roca significava el Crist. Malgrat tot, la gran majoria no foren agradables a Déu [...].

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (13,1-9)

Per aquell temps, alguns dels qui eren presents contaren a Jesús el cas d'uns galileus, com Pilat havia barrejat la sang d'ells amb la de les víctimes que oferien en sacrifici. Jesús els respongué: «Us penseu que aquells galileus van ser malmenats perquè havien estat més pecadors que tots els altres galileus? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual. I aquells divuit homes que van morir quan els caigué a sobre la torre de Siloè, us penseu que eren més culpables que tots els altres habitants de Jerusalem? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual.»

I els digué aquesta paràbola: «Un home que tenia una figuera a la vinya anà a cercar-hi fruit i no n'hi trobà. En veure això, digué al vinyater: "Mira, fa tres anys que vinc a cercar fruit d'aquesta figuera i no n'hi trobo. Talla-la d'una vegada. Per què la tinc, si no fa més que ocupar la terra?" Ell li contestà: "Senyor, deixeu-la encara aquest any. Cavaré la terra i la femaré, a veure si fa fruit d'ara endavant; si no, ja la podreu tallar."»

2

full

Conversió | Mn. Marc Majà i Guiu

Les indicacions de trànsit són de diferents tipus i, segons això, tenen importància diversa: una cosa és un senyal pintat al paviment (una línia contínua separant dos carrils), una altra és un senyal vertical adjunt a la via (un STOP), una altra és un senyal lluminós (un semàfor) i una altra és un agent urbà que dirigeix la circulació. Totes parlen (indiquen, ordenen, aconsellen...) sobre com s'ha de circular, però no totes ho fan amb la mateixa intensitat (el senyal pintat a terra té menys força que un agent donant ordres).

Una cosa semblant ocorre amb l'Evangelí: tots els seus fragments ens parlen de conversió (Jesús, de fet, inicia la seva predicació cridant a la conversió), però no tots ho fan amb la mateixa intensitat. Aquest diumenge, concretament, ens trobem amb un punt àlgid

d'aquesta crida: «si no us convertiu, tots acabareu igual». I és que ens trobem ja en el camí de Jesús cap a Jerusalem, camí que el portarà a la seva passió i mort. Arribats a aquest punt no hi caben les mitges tintes: ens acostem a un moment decisiu i no s'hi val a pactar amb la mediocritat. Cal convertir-se.

Som en el tercer diumenge de Quaresma. Cada un de nosaltres és conscient de la pròpia necessitat de conversió. El Senyor ens hi anima; però, a més, ell té paciència i vol ajudar-nos, un any més, en aquest camí: «Cavaré la terra i la femaré, a veure si fa fruit d'ara endavant.» Acollim aquesta invitació del Senyor: convertim-nos. Deixem-nos treballar per ell, per tal de donar fruits de vida eterna.

Gràcies, Benet XVI | Romà Casanova, bisbe de Vic.....

Quan aquestes lletres apareguin publicades ja s'haurà fet realitat l'anunci que el sant pare Benet XVI va fer el dia 11 de febrer expressant la seva voluntat de renunciar a la Seu de Roma, per motius de feblesa a causa de l'edat i la malaltia, en la data del 28 de febrer, a les 20 h. La nostra mirada de fe vers el qui exercia el ministeri de successor de sant Pere en la Seu de Roma ens ha fet viure aquesta seva decisió amb agraïment a la seva persona i al seu ministeri. Aquesta seva decisió ens parla de la seva grandesa d'ànima; del seu cor lliurat del tot al Senyor; de la seva mirada amorosa a l'Església, més enllà del seus interessos; del seu cor que sap mirar amb humilitat la veritat, amarada de caritat.

És una situació poc usual —feia sis segles que no succeïa— que ens dóna l'oportunitat de poder agrair en vida el ministeri de Pere a un dels seus successors. Per això, des d'aquestes línies vull expressar el meu agraïment en nom de tota la diòcesi a Benet XVI, papa, pel seus quasi vuit anys de servei en la Seu de Pere a tota l'Església. Li hem d'agrair el seu magisteri lluminós. Així li ho vaig poder expressar en diverses salutacions que li he fet durant aquest anys. El seu pontificat ens deixa un magisteri de vida cristiana de gran profunditat i gran claredat a la llum de la fe i de la raó, amb la capacitat de comunicar veritats profundes amb la claredat de la paraula senzilla i entenedora. Hem d'agrair-li les tres en-

cícliques: «Deus caritas est», «Spe salvi» i «Caritas in veritate», així com també les seves exhortacions i cartes apostòliques, sense oblidar el seu magisteri preciós en les homilies, els missatges i els discursos i les meditacions. La seva trilogia, *Jesús de Natzaret*, és una obra cabdal per a tenir sempre al davant, tant en la predicació, com en la catequesi, com en la mateixa teologia. El nostre país va tenir la seva visita amb motiu de la dedicació del temple de la Sagrada Família. Molts van poder veure'l i seguir-lo a la mateixa Barcelona o des dels mitjans de comunicació. Com a diòcesi ens hem trobat amb ell a Roma en l'Any Paulí i recentment en l'Any de la Fe; però també els nostres joves es van trobar amb ell a Colònia, a Sydney, a Roma i a Madrid. Ara bé, el lligam més estret amb nosaltres ha estat la canonització de sant Francesc Coll i la de santa Carme Sallés. De llavis d'ell mateix va brollar l'expressió de «terra de sants», referint-se al bisbat de Vic, en recordar aquestes dues canonitzacions, durant el seu pontificat, de fills de la nostra diòcesi.

En el record agraït a Benet XVI, ara ens pertoca de resar per ell en aquesta nova etapa de la seva vida dedicada a la pregària i perquè el Senyor ens doni un nou Pastor per a l'Església universal, un nou bisbe de Roma, que sigui segons el seu cor; un pastor que plagui a Déu per la seva santedat i pel seu servei generós a l'Església de Jesucrist.

Agenda litúrgica de la setmana

3 ■ Diumenge III de Quaresma / Cicle C. Sant Medir, màrtir (s. IV). Sant Celoni, màrtir (†300).

Lectures: Èxode 3,1-8a.13-15 / Salm 102 / 1Corintis 10,1-6.10-12 / Lluc 13,1-9

Litúrgia de les hores: Setmana III

4 ■ Dilluns. Sant Casimir, laic (1458-1484).

Lectures: 2 Reis 5,1-15a / Salm 41 / Lluc 4,24-30

5 ■ Dimarts. Sant Focas, màrtir (†329).

Lectures: Daniel 3,25.34-43 / Salm 24 / Mateu 18,21-35

6 ■ Dimecres. Sant Oleguer, bisbe (c.1060-1137).

Lectures: Deuteronomi 4,1.5-9 / Salm 147 / Mateu 5,17-19

7 ■ Dijous. Santa Perpètua i santa Felicitat, màrtirs (†203).

Lectures: Jeremies 7,23-28 / Salm 94 / Lluc 11,14-23

8 ■ Divendres. Sant Joan de Déu, religiós (1495-1550).

Lectures: Osees 14,2-10 / Salm 80 / Marc 12,28b-34

9 ■ Dissabte. Sant Pacià, bisbe (†390). Santa Francesca Romana, religiosa (1384-1440). Sant Candi, màrtir.

Lectures: Osees 6,1-6 / Salm 50 / Lluc 18,9-14

10 ■ Diumenge IV de Quaresma / Cicle C. Sant Simplicí, màrtir (†483).

Lectures: Josuè 5,9a.10-12 / Salm 33 / 2Corintis 5,17-21 / Lluc 15,1-3,11-32

El llegat del papa Benet XVI | Redacció

*He decidit renunciar al ministeri que el Senyor em va confiar el 19 d'abril del 2005. Ho he fet amb plena llibertat pel bé de l'Església, després d'haver pregat durant molt temps i haver examinat la meua consciència davant de Déu, molt conscient de la importància d'aquest acte, però conscient al mateix temps de no estar ja en condicions d'ocupar el ministeri petrí amb la força que aquest requereix. Em sosté i m'il·lumina la certesa que l'Església és de Crist, que no deixarà de guiar-la i cuidar-la. Agraïxo a tots l'amor i la pregària amb què m'heu acompanyat. Gràcies. En aquests dies gens fàcils per a mi, he sentit gairebé físicament la força que em dóna l'oració, l'amor de l'Església, la vostra pregària. Continueu resant per mi, per l'Església, pel pròxim Papa. El Senyor ens guiarà. **Benet XVI, 23 de febrer del 2013.***

Al llarg dels prop de vuit anys pontificat, que es van acabar dijous passat, Benet XVI ha deixat una sèrie de línies mestres, ensenyaments i fins expressions que han calat en la vida de l'Església. Oferim aquesta selecció que ha fet la revista digital *Acepresa*, amb algun recull de la nostra pròpia collita.

«Fe i raó es retroben d'una manera nova»

La idea que fe i raó es necessiten ha estat una de les més recurrents en el magisteri de Benet XVI, de manera especial en el seu discurs en la Universitat de Ratisbona l'any 2006. Allí va advocar per «ampliar el nostre concepte de raó i del seu ús», per tal d'evitar la ceguesa de la raó davant els criteris que li donen sentit.

«La dictadura del relativisme»

En l'homilia que va pronunciar en la missa al començament del conclave, com a cardenal degà, va aparèixer ja aquesta expressió de «dictadura del relativisme», que després es faria cèlebre. «Es va constituint una dictadura del relativisme que no reconeix res com a definitiu i que deixa com última mesura solament el propi jo i els seus desigs». «Nosaltres, en canvi, tenim altra mesura: el Fill de Déu, el veritable home. Ell és la mesura del veritable humanisme. Adulta no és la fe que segueix les ones de la moda i l'última novetat; adulta i madura és la fe profundament

radicada en l'amistat amb Crist. És aquesta amistat la que ens obre a tot allò que és bo i ens dóna el criteri per a destriar entre la veritat i la falsedat.» El problema avui dia és que «en nom de la tolerància s'elimini la tolerància».

Vaticà II: «L'hermenèutica de la reforma»

La manera d'entendre el Concili Vaticà II ha estat un dels temes crucials de les tensions en l'Església. El Papa va voler aclarir la «justa interpretació del Concili», la seva hermenèutica, en un important discurs que va adreçar a la cúria vaticana en el seu primer any de pontificat. Va contraposar l'hermenèutica «de la discontinuïtat i de la ruptura» i l'hermenèutica «de la reforma». Segons la primera, «no caldria seguir els textos del Concili, sinó el seu esperit», ja que «els textos reflectirien només de manera imperfecta el veritable esperit del Concili i la seva novetat; caldria anar audaçment més enllà dels textos». Per al Sant Pare això «deixa espai a tota arbitrarietat».

La religió contribueix al debat ètic en les democràcies

Enfront dels qui confien en el mer consens social com a criteri suficient per a aprovar unes lleis, Benet XVI va assenyalar que hi ha unes regles ètiques que són anteriors i superiors a la vida política, i que la democràcia s'afebleix quan les ignora. «Sense l'ajuda correctora de la religió —va advertir el Papa—, la raó pot ser també presa de distorsions, com quan és manipulada per les ideologies o s'aplica de forma parcial en detriment de la plena consideració de la dignitat de la persona humana.» Però també és necessari el paper corrector de la raó «enfront d'expressions deformades de la religió, tals com el sectarisme i el fonamentalisme».

Necessitat de conversió en l'Església

El seu amor a l'Església no li ha impedit de reconèixer els mals que era necessari rectificar, com ho va demostrar la seva postura inflexible contra els abusos sexuals comesos per sacerdots. S'enfrontà a l'esclat dels casos de pederàstia, que en la seva major part es remuntaven

diverses dècades enrere. Benet XVI va reconèixer el dolor de les víctimes, es va reunir amb elles en diverses ocasions, va demanar perdó i va donar normes estrictes per a sancionar i prevenir aquests casos, sense ocultar-los.

Emblema de la Seu Vacant

Sota la finestra del Papa en els seus últims dies

L'anunci del sant pare Benet XVI de renunciar al pontificat, el propassat matí de la festa de la Mare de Déu de Lurdes, va sorprendre tothom. Tot el món va escoltar aquelles humils paraules en llatí que el Papa confiava als cardenals... Als carrers de Roma prop del Vaticà no tardà a arribar-hi un moviment com mai de periodistes, però també una multitud de cors silenciosos admirats. I així pregàvem aquell vespre a la plaça, en silenci... Silenci que es trencà en un aplaudiment impressionant durant la santa missa del Dimecres de Cendra a la basílica de Sant Pere. L'última lliçó, el dijous. Farem bé els preveres d'escoltar què va dir als capellans de la diòcesi de Roma sobre el Concili Vaticà II, prenent el fil d'aquell dia que sortí a la finestra recordant el beat Joan XXIII i l'aniversari del Concili.

Hi ha molt soroll sobre el Papa en els mitjans de comunicació aquests dies. Però jo em quedo amb la seva última visita a un centre penitenciari de Roma, quan un pres li explicava que intentaven sobreposar-se encara que a fora fossin atacats ferotgement, i el Sant Pare va respondre-li que també d'ell en parlaven de forma «ferotge». La seva tendresa i preocupació es veu en les seves visites a residències d'ancians també aquest Nadal... Per a nosaltres Benet XVI serà el del somriure aquella nit d'estiu de vetlla, mullat per la pluja enmig de milers de joves. Serà el Pastor que tan bé ens ha ajudat a acostar-nos al misteri de Crist amb la seva predicació. Ara continuarà tenint cura, amb la pregària, d'aquesta Església que ha servit amb tanta generositat. Des de la clausura es dedicarà humil i discret al consol del Crist sofrent. Pregarem per ell, i pel pròxim successor de Pere, que també ens sorprendrà d'aquí a uns quants dies. **Mn. Joan Prat Jorba (Roma).**

Compte solidari 100x1 | Càritas diocesana de Vic.....

Febrer del 2013

1. Dona sola amb malaltia crònica. Fa més d'un any que no treballa i ha esgotat totes les prestacions de l'atur. No té ingressos. Sol·licita ajuda per a cobrir habitació. Import: 100 euros.

2. Mare de família amb una filla menor a càrrec seu. Actualment està sense feina després que es morís l'àvia que cuidava. Sol·licita ajuda per a alimentació. Import: 120 euros.

3. Matrimoni amb fills de 5 i 3 anys. Només tenen els ingressos de la mare, que treballa mitja jornada en empresa de neteja. El pare està fent curs ocupacional. Sol·liciten ajuda per a subministrament de llum. Import: 148 euros.

4. Matrimoni format per parella de 47 i 45 anys amb una filla de 10 que pateix malaltia crònica congènita. La situació econòmica és molt precària: l'únic ingrés, de 600 euros, prové de la pensió d'invalidesa de la mare. Sol·liciten ajuda econòmica per a pagar deute en el subministrament de llum. Import: 300 euros.

5. Noia en procés de desintoxicació, després de molts anys de consum de substàncies tòxiques. Sol·licita ajuda per a poder cobrir el transport al centre de rehabilitació. Import: 60 euros.

6. Matrimoni de 45 i 30 anys amb tres fills menors de 6, 4 i 1 cobrant subsidi mínim de 600 euros; el pare pateix malaltia que en aquests moments li impedeix de treballar; paguen 350 euros de lloguer. Sol·liciten ajut econòmic per a despesa bàsica d'alimentació. Import: 200 euros.

Nota

Per tal de preservar la intimitat de les persones necessitades, no hi posem el nom de residència. Tanmateix, són persones de l'àmbit diocesà. Recordem que, si alguna parròquia té coneixement d'algun cas, pot comunicar-ho a Càritas Diocesana per a publicar-ho: tel. 93 886 04 83. Per ajudar econòmicament, el nostre número de compte corrent és: **Unnim 2107.1002.39.3378964893.**

Trobada d'infants de totes les parròquies (7-10 anys)

El pròxim dia 16 de març tindrà lloc al Seminari de Vic una trobada dirigida als infants d'entre 7 i 10 anys que participen en la catequesi de les parròquies. L'horari serà el següent: a les 10 del matí, acompanyament; a 2/4 d'11, pregària i presentació; a les 11, animació a càrrec del grup *Bufanúvols*; a la 1, eucaristia; a les 2, el dinar, que cal portar-se; a les 4, activitats per grups.

Per a fer la inscripció, cal omplir les butlletes que s'han distribuït i enviar-les al correu electrònic catequesi@bisbatvic.com o per correu postal a Mn. Joan Antoni Castillo, Santuari de la Salut, 08243 Viladordis, o també per telèfon al 93 874 13 01 (es

pot deixar un missatge al contestador). La data límit d'inscripció és el 7 de març. Hi ha la possibilitat d'arribar a Vic amb autocar; n'hi haurà un que sortirà de Ripoll (plaça del Monestir, 9 del matí) i farà parada a Sant Quirze de Besora (2/4 de 10 del matí). Un altre autocar sortirà d'Igualada (Hotel Amèrica, 2/4 de 9 del matí), parará a Manresa (9 del matí, estació autobusos) i a Artés (2/4 de 10 del matí).

El preu del bus és de 6 euros; la resta de la jornada no té cap cost, recordant que cal portar-se el dinar. Per a qualsevol tipus de dificultat o d'informació podeu adreçar-vos als vostres representants de l'arxiprestat en la Delegació de Catequesi.

Moments d'una visita a Ruanda (II) | Joan Casas Griera

II. Pelegrinatge al santuari marià de Kibeho

En els anys 1982-83, la Verge Maria s'aparegué a tres adolescents estudiants ruandeses. Ho féu a l'estil africà: amb molta senzillesa, venint sovint i parlant llargues estones. Començà al dormitori del col·legi, ara capella de les Aparicions, amb aquest missatge: «Convertiu-vos, pregueu i féu penitència.»

Aquest lloc, un dels més pobres de Ruanda, com deia el seu bisbe, Mons. Agustí Misago, fou escollit per la Mare de Déu per a mostrar-nos la seva sollicitud maternal, dotze anys abans del tràgic conflicte civil. La Mare volia evitar els sofriments dels seus fills. Aquestes són les úniques aparicions reconegudes pel seu bisbe en tota l'Àfrica subsahariana.

Els tres punts forts del pelegrinatge foren: el rosari meditat, tot fent hores de cotxe cap al sud país; la santa missa, oferta a la capella de les Aparicions al peu del florit pessebre ruandès; l'entrevista amb la vident Natalie, que ara té uns quaranta anys. La Verge li encomanà que es quedés a Kibeho per a ensenyar a pregar i a fer penitència. El qui ens acompanyava, Mn. Valens, ens digué: «Quan dejuna, sobretot per Quaresma, sempre se li nota molt. És com l'imant de molts pelegrins que vénen de tot el país i també de tot el centre d'Àfrica.»

III. Visita a la nostra antiga missió

Visitarem Muhondo, Ruli, Rwankoba i Munyana, per aquest ordre. Rwankoba ens acollí en nom de totes; de fet, és la parròquia que engendrà les altres tres. Ruanda pot fundar parròquies regularment perquè són molt grans i habitades, ho desitgen amb deler, tenen molta fe i hi ha moltes vocacions. Mn. Josep M. Pujol em deia fa poc que del territori de Rwankoba n'han sortit uns vint capellans i unes trenta monges. *(Continuarà)*

La missa pas a pas | Antoni Costa Vall-Hlovera

Proclamació de la Paraula

Primera lectura: Correspon a textos del leccionari trets de l'Antic Testament. Significa que, abans d'escoltar Jesús parlant en l'Evangeli, necessitem haver rebut la Paraula de Déu Pare a Israel. A més, «l'Antic Testament anuncia el Nou, i el Nou descobreix allò que estava amagat en l'Antic», deien els Pares de l'Església.

La lectura de l'Antic Testament no és una qüestió d'erudició o de gustos personals. Tampoc no és una simple il·lustració de l'Evangeli, sinó una manera singular de fer-nos entrar en la història de

la Salvació, en el misteri del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant. Per això l'Església en dóna gràcies cantant el «Magníficat» de Maria, expressió de goig per l'anunciació del Messies: «Ha protegit Israel, el seu servent, com havia promès als nostres pares; s'ha recordat del seu amor a Abraham i a la seva descendència per sempre.»

Salm responsorial: Convida al diàleg entre Déu i els fidels en la celebració de la Paraula. Es canta o recita després d'uns moments de silenci que permeten d'interioritzar el que s'acaba d'escoltar en la primera lectura. És una part integrant de la litúrgia de la Paraula.

Fet i fet | Anna Lleyda.....

Moltes vegades, en parlar de la nostra existència, del recorregut que fem en aquest món, comparem la vida a un camí. Aquesta imatge, per al cristià, no significa solement una metàfora inspiradora, sinó una realitat viva. En ella, el camí deixa de ser tan sols trànsit en el temps per a fer-se trobada; lloc on la vida s'empelta amb la Vida per tal de poder arribar a la seva finalitat, que és plenitud i acompliment; en definitiva, resposta al sentit de la pròpia existència.

Qui es pregunta pel sentit de la seva vida no ho fa per esbrinar un ofici futur, una condició social o una situació familiar; és una pregunta fonamental que abraça tota l'existència. No hi donen resposta els esdeveniments concrets que afegim a la nostra biografia, però sí que ens poden portar a buscar-la, perquè els experimentem febles a donar-la per ells mateixos.

Ens adonem que la nostra vida no és una successió de fets l'un darrere l'altre i prou, sinó que hi ha una continuïtat que demana en nosaltres un suport, una memòria; memòria que desitgem que no passi i que, a més, recordi, i encara amb justícia.

Qui no creu pot demanar al món que faci aquesta tasca, i pot forçar la seva existència a voler que el món recordi i ho faci justament. Però això no acostuma a

passar, perquè el món no és algú a qui es pugui demanar una promesa. Te memòria arbitrària, de mires curtes i capritxoses, i de la justícia, poca cosa en veiem. Arribant a imaginar que es pogués donar aquesta situació, ens trobaríem encara amb un fet que faria ombra perpètua a la nostra història: les nostres infidelitats, errors i mancances, el nostre pecat, en definitiva. Per no parlar de la mort...

Per a qui creu, i creu en Jesucrist, tot això deixa de ser un problema i passa a ser causa d'alegria i esperança. En ell aquestes limitacions es fan fonedisses i desapareixen. Llavors el camí, el suport de la nostra existència, no és tan sols memòria i memòria amb justícia; és Persona, i no una persona qualsevol. No és solament Qui recorda sinó també Qui acompanya, Qui perdona, Qui estima, Qui repara, Qui salva.

El camí ja no és tan sols un passar, sinó una relació amb Qui sabem que ens estima, que vesteix la nostra realitat concreta d'eternitat. Tenim les limitacions d'aquest món, és clar, però alhora l'auxili diví que ho pot tot.

Mirat així, amb aquests ulls —els ulls de la fe—, tots tenim motius per a l'esperança. Voler girar-se a Déu, començar i recomençar si cal, és el que queda.

Dites casolanes | Sebastià Codina

De vell, ningú no en vol ser, però tothom vol envellir. Fem mans i mànegues per conservar la salut i allargar la vida. La vellesa i la malaltia fan bardsa. Segons la Bíblia, els qui arribaven a vells eren envejats i venerats. Els ancians tenien la paella pel mànec. Eren un llibre obert davant la família i el poble. La vellesa s'ha allargat i ha engendrat una nova classe que reclama els seus drets. L'habitatge ha passat de la gran casa pairal al forat d'un piset escarransit. La família era una pinya. L'aiguabarreig de cultures era desconegut. No ens han educat gaire per a aprendre a ser vells i saber acceptar les renúncies i les limitacions que ens arriben de trasantó i sense fer fressa.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:
VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.
REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC
ADMINISTRACIÓ:
Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60